

de sendes fra en ambassade til Udenrigsministeriet i Danmark. Så uanset hvor gode grunde der end måtte være, er der ingenting, som *skal* beskyttes, som ikke *vil kunne* beskyttes, selv om man følger Ombudsmandens synspunkt og forkaster dette lovforslag.

Udenrigsministeriet lider altså ingen nød, selv om Folketinget skulle forkaste dette forslag, men vil kunne varetage sit arbejde og beskytte de følsomme oplysninger, som man i Udenrigsministeriet mener skal beskyttes; det er der i forvejen så rigelig, jeg vil endda sige mere end rigelig hjemmel til i offentlighedsloven.

Så vi må konstatere, at der ingen saglige grunde er for dette lovforslag; der er kun én grund: at man ønsker at opretholde en gammel kancellitradition, som stammer fra enevældens tid.

Pia Kjærsgaard (DF):

Dansk Folkeparti støtter forslaget. Nu bliver den måde, som tingene hele tiden har været på, lovmedholdelig. Der skal være visse regler inden for udenrigstjenesten, som altid har været på denne måde.

Vi støtter det her forslag, fordi det nu bliver nærmere præciseret, og, kan jeg så ikke nære mig for at sige, fordi Ombudsmanden endnu en gang har taget fejl og blandet sig i noget, han ikke burde. Det er helt fint, at det bliver ordnet med det her forslag.

Holger Graversen (S):

Jeg skal undskyldte, at der ikke var en ordfører til stede, men vores ordfører på området, fru Dorte Bennedsen, er blevet forsinket, så jeg har lovet at holde talen.

Historien bag lovforslaget er, at Udenrigsministeriet, og jeg tror de fleste andre med dem, har anset korrespondancen mellem ministeriet og danske repræsentationer i udlandet for at være interne dokumenter og dermed ikke underlagt offentlighedslovens regler.

For halvandet år siden var der imidlertid en journalist, som klagede til Ombudsmanden over et afslag på aktindsigt. I sin endelige afgørelse af klagen kom Ombudsmanden til den opfattelse, at udlandsrepræsentationer måtte betragtes som selvstændige forvaltningsmyndigheder, og at deres korrespondance med ministeriet dermed ikke var interne arbejdsdokumenter. Uanset at Udenrigsministeriet under hele sagens forløb – også efter Ombudsmandens afgørelse – har erklæret sig uenig i synspunktet, har udenrigs-

ministeren dog valgt den fornuftige holdning ikke at sidde ombudsmandsafgørelsen overhørig.

I Socialdemokratiet har vi den opfattelse, at hvis vore repræsentationer skal bruges til andet end rutinesager – hvis de f.eks. skal bruges, som de jo bliver, til at skaffe kvalificeret viden og bedømmelse af den politiske situation i et område eller et land – er det nødvendigt, at korrespondancen til Udenrigsministeriet anses for interne dokumenter, der ikke pr. automatik er undergivet offentligheden. Det er netop den retstilstand, der opnås med det foreliggende forslag.

Vi er tilfredse med, at problemet ikke forsøges løst gennem undtagelsesbestemmelser i offentlighedsloven, men derimod ved denne ændring af lov om udenrigstjenesten, hvor det slås fast, at Udenrigsministeriets tre grene udgør én fælles tjeneste og er én myndighed. Med denne sidste tilføjelse er reglerne blevet klarere også i relation til offentlighedslovens § 7, og dermed er også den juridiske tvivl om spørgsmålet, som Ombudsmanden pegede på i sin udtalelse, ryddet af vejen.

Selv om vi således er med til at sikre udenrigstjenestens interne arbejdsmuligheder, vil vi meget understrege, at udgangspunktet skal være størst mulig åbenhed, både når det drejer sig om offentlighedslovens regler, om den såkaldte meroffentlighed og om ekstrahering af faktiske oplysninger fra ikke offentligt tilgængelige dokumenter. Vi ser gerne, at ministeriet anlægger en mere liberal holdning, forstået på den måde at udgangspunktet for overvejelserne bør være, at det kan lade sig gøre, og at der kun bør gives afslag, hvor der er klare argumenter for det.

Vi kan støtte forslaget og dets hurtige gennemførelse.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, hr. Graversens sidste bemærkning var bemærkelsesværdig, fordi han dér formulerede princippet om offentlighed, sådan som det er i offentlighedsloven, samtidig med at man nu gør forsøg på at fjerne det ved hjælp af dette lovforslag, men det er jo ikke altid, at principperne og praksis kan nå sammen i et stort regeringsparti.

Hr. Graversen pegede på et meget interessant spørgsmål, nemlig om regeringen har tænkt sig at holde sig Ombudsmandens afgørelse efterrettelig. Jeg ved ikke, om hr. Graversen kan besva-